

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Lěposloven tědnik.

číslo 32.

V četrtek 5. avgusta 1852.

III. tečaj.

Boj z drakonam.

(Iz V. Jarnikove zapuščine.)

(Dalje.)

Ze čuj! le čuj! kaj peršumi
Vse od veselja vriska!
Po Glani bakel luč bleši,
Po vrési že perbliska;
In glej, in glej! vse skokoma,
'Semgor se valja križema,
Trobentanje perheče,
Oklep in meč bliskeče.

Na vrata berž! že pridejo,
Je hrup in krič na cesti,
Vse ulice preburijo
Naprej v Čelovskem mesti:
Iz hiše v hišo vpitje gre:
»Vi žalostni! vesel'te se!
»Drakona so vmorili,
»Nja sili kon'c storili«

Veselje mestnika zbudi,
On hitro se obleče,
In za junakam vse leti,
In vse se dalej vleče:
Dol k gradu buri truma vsa,
Kjer s knezam v lini knezinja
Se v žalosti naslanja
Od smertnega senjanja.

Knez gleda v čudi kol okol,
Lej! od ljudi obdani
Perjezdí Valerih tam dol
Bojak njegov izbrani,
Mladenč pretruden se poti,
Za njem buči rod, in derži
Na sulicah zverino
Za prosto domovino.

Zverina čudno stvarjena
Pol tica je pol kača,
Oklep s preterdih lusk imá,
In rep zavít obrača;
Iz gerla zobje zarezé,
Katero žertno smert proté,
In herbet pa zakrije,
Ga s habami povije.

Že vriska rod, mladenč pa tih
V tla gleda sramuječen,
In uren v rečeh viteznih
Raz kojna skoči srečen.
Se pametno perbliža on,
In stori knezu svoj perklon,
In sprosi perpuščenje
Za kratko govorjenje.

Sedaj pomigne knez, in vse
Berš vtihne, vsa množica
Ušesa k slišanju odpré,
Deželskih polovica:
Pa z srede tako združenih
Se vzdigne zlahtni Valerih,
Ino brez vse zamude
Poveda svoje čude:

»Od tega, kar puščavnik je
»Gospód! hčer od vas tirjal,
»Obšlo je mene vsmilenje,
»Sim v misli večkrat dirjal
»Svanildo rešit, vašo hči,
»Katero smert Bog ne želi,
»K' je on dobrota živa,
»Svanilda pa čestliva.

»In tak gospod! se trudil sim
»To delo berž začeti,
»Svanildo prav po viteznim
»Otetl al pa — vmreti,
»Slovenjo sim oblekel se
»Pobegnul preč od gradšine
»Ob temnej polinoči,
»V zavupanju in moči.

»Na tistej ravni, kjer se je
»Poderlo Rimcov mesto,
»Skoz razvaline obokane
»Sim našel pusto stezdo;
»To stezdo skerbno sim sledil,
»Na sledu ročno se učil,
»Kjer strašna zver prebiva,
»Ostanke žertja skriva.

»In pred meno se zdaj odpré
»Velika okroglina,
»In v globočini skaže se
»Razdražena zverina:
»Ognusno gerlo gor moli,
»S germovja, blatja smert želi,
»Kosti so nje igrača,
»Človeška kri pijača.«

(Konec sledi.)

R o z a l k a .

(Konec.)

II.

Bil je lep poletni dan Iz očetove hiše Rozalka se je jela vleči velika truma praznično oblečenih ljudi, po vasi proti cerkvi. Že od daleč se je slišalo veselo godenje in piskanje, med katerim se je ukanje in prepevanje svatovskih pesem od možkih svatov po celj dolini razlegalo. Kaj, kaj pa ovo občno veselovanje pomeni? Pokaj so vsi vesčani po koncu, stari in mladi, in da tako radovedno gledajo? — Franjo, županov sin, Rozalko, zalo nevesto, k poroki pelje. Vse gleda naj lepšo devojkico cele vasi, ki zdaj po nevesini okinčana od samičnoga stanč sivo jemlje. Franu pa se od veselja serce smeji; zakaj dosegel je, kar je tako močno želel. Ako ravno je vedel, da imā Rozalka vedno še svojega Bernarda v mislih, se vendar za to nič kaj ni zmenil, zakaj ona bode ja zdaj njegova žena. — — —

Rozalka stopa zamišljeno z pobešenimi očmi počasno naprej. Le njeno truplo peljejo u cerkev k poroki, nje duh pa je hodil daleč za gorami, koje so samotno vas obdajale. Glasni zvonovi se oglasijo, in svatovna truma stopi u cerkev. Rozalka ne zdihne; kakor omotena stopi k oltarju, kjer na kolena pade. Tudi Franjo zraven nje poklekne in služabnik božji ju zaveže — do smerti.

Dro se oglasijo na to vesele pesmi po cerkvi, — Rozalka jih ne sliši; ona dro gleda u svoj molitvenik — vonder moliti ne more. Vsi zapustijo cerkev ter grejo na dom neveste na veselo gostovanje. Rozalka gre tiho u hišo očetovo nazaj, kakor bi ne vedela, da je z ženinom že terdno sklenjena: — nje duh se ziblje drugod, — biva daleč per dragem Bernardu.

III.

Jesenski vetrovi so že jeli fruliti po na pol golih planjavah. Rožice po travnikih so že svoje glavice pobesile in cvetlice so bile zvenile od rane smerti.

Slavček je vidil rožico vmreti ter je pobegnul u srečnejše in veselejše kraje. Lastovke so se jele zbirati na zvoniku, in so zadnjo pesem k slovesu žvergolele ter so se čez gore proti zahodu podale. Potoček je dro še šumljal kakor o spomladi, pa že marskitero rumeno litsje so njegovi valovi seboj odnesli.

Ino spet je sedela poleg potoka Rozalka, mlada žena bogatega Franja. Vel venec leži zraven nje; vse njegovo zelenje je zarumenelo, vse rožice so obledele. — Taka je bila tudi z Rozalko. Nje mili obraz ni več cvetel kakor na pol razcvetena roža, ni bil več kot mleko in kri. V mirnom očesu, iz kojega se je popred svetila notrajna sreča, zadovoljnost in veselje, se le vidi obup in huda žalost. Lasjé, popred lepo vpleteni, zdaj razkodrani čez rame visijo. Tako je Rozalka o jeseni poleg potoka sedela — skrivna mučenica.

V tem prikoraka sem čez goro neki berzen popotnik s torbo na herbtu. Bernard je, ki iz ptujih krajev pride. Ko žensko poleg potoka sedeti vidi, se jej bliža — in koj je svojo ljubico spoznal.

„Rozalka, Rozalka!“ zakliče on jo objemaje ter se zraven nje v rosno travo usede. „O kakó si ti spremenjena! Rozalka, ti moraš dro bolna, zlo bolna biti?“

Dolgo gleda ona zalomu fantu v okó, iz kojega se veselje, upanje in spet žalost in vsmilenje sveti. Kakor se u temnej noči bela luna med črnimi oblaki na nektare trenutke prijazno prikaže, takó se tudi tužno obličje Rozalke nekoliko mило razjasni; — ona mu podá roko ino spet vpre oči u zvedel venec.

„Rozalka,“ pravi Bernard, „alj me ti ne poznaš več; alj me ne boš več objela, ker se spet vidiva?“

Rozalka zmaja žalostno z glavico. „Bernard,“ pravi ona, „tri leta so minule, že davno minule; jaz te zdaj ne smem več poznati, ne smem te več objeti!“

„In zakaj ne? Tisuč lepih terdih zlatov seboj domú prinesem, si bom zdaj hišo kupil, in midva bova srečna, kakor se hitro ozdraviš.“

„Jaz pa ne bom več ozdravela, zakaj od jednoga dné sem imam smert v sercu, — od dné moje poroke.“

„Oh! zdaj te še le razumim, ti si omožena! Ali Franjo?“

Rozalka le z glavo počasi nekoliko pokima.

Bernardu se strese serce od neizrekljive milobe in britkosti; ko pa znotrajne bolečine vidi, koje omilovanja vredna Rozalka voljno, brez vsega tugovanja terpi, se potaži in spet prav mило besedo povzame:

„O povej mi Rozalka, zakaj ne skerbiš bolj za se, zakaj se ne varješ, ter se tukaj na merzlem vetru pri potoku pomujaš?“

„O saj je dons slednokrat,“ mu ona odgovori. „Marsikatero uro sem tukaj presedela, kar je vigred prišla, do zdaj, ko drevesa svoje listje zgublajo; jaz sem te tukaj vesčas pričakovala, in tebe zmiraj — ni bilo. Kakó rada bi ti bila povedala, ljubi Bernard! kakó da te še preserčno ljubim, kako te večno ljubila bom.“ —

IV.

Tudi jesen je bila slovó vzela, in neprijetna zima je že jela zemljo z belo odejo, kakor merliča z mertvaškim pertom, zagrinjati. Drevesa, koje so še pred kratkim človeka z svojim zelenjem in sadom razveselile, stojó zdaj golé, in kader hud vihar njih veje zamaja, se zdi, kakor da bi žalostne čez zgubo svoje lepote in bogastva svoje suhe roke proti nebu sklepane.

Je bilo ravno neko merzlo, neprijetno zimsko jutro. Sneg je začel padati in prav žalostno je bilo belo dolino in vás gledati. Spet se zvoni oglasijo, pa zdi se, da ne zvoni, da le žalostno klenka. Spet se truma vesčanov proti cerkvi pomikuje, pa nobene vesele godbe, nobenoga veseloga petja in ukanja ni slišati, ampak le tiho zdihovanje in molenje. Dro stojó spet nekteri vesčani pri oknih, pa ne gledajo veselo in radovedno skoz tajsle, — marskteri si le solzice iz očes briše; zakaj — mertvo Rozalko k pogrebu nesó. Njen oče se britko razjoka, ko njegovo nesrečno hčer u černo jamo položijo. Trikrat verže z roko zmerzle persti na černi grob, ki mertvo truplo svoje ljubljene Rozalke hrani, in trikrat zabobni iz jame takó čudno, takó žalostno, kakor bi mu hotlo njegovo terdosercnost do hčeri očitati, da ga globoko u serdce zareže; zakaj tajista, ki se je iz same otroške ljubezni in pokorsine očelovej volji podala, je mertva, in u kratkem jo bo černa perst pred njim na ves čas zakrila.—

Za Bernarda ni bilo več sreče, ne veselja. Dro je bil še vedno pokoren in skerbljiv sia svoje stare matere, pa veseloga ni blo ga več viditi. Ako ravno so ga drugi fantje radi imeli zavolj njegove priljudnosti, je vonder le zbežal izmed njih veselih shodov; ino tedaj se je narajši podal k grobu svoje ljube, mertve Rozalke, kjer je véasih še čez polnoči zamišljeno sedel. Nobene solze ni blo ga viditi preliti, zato je pa tudi hujše bolečine v svojem serdceu moral prestati, koje so mu korenino njegovega življenja podjedale. Vsim se je vsmilil, ki so ga vidili, in rekli so: „Bernard tudi ne bo več dolgo trave tlačil.“ Takó se je tudi zgodilo; zakaj tudi njega so bli enoga dne na pokopališe zanesli; — tam je tudi njegovo serce mir najdlo.

Dro se še verne spomfad vsako leto, dro še cvetó tudi rože po travnikih in slavček tudi še pride nazaj vsako leto ter svojo milo pesem prepeva, tudi potoček se še šeptaje z vejami dreves pogovarja, — le milene Rozalke ni več, da bi za valovi gledala; — tudi jesen pride, cvetlice zginejo, lastovke se poslovijo ter si toplejše kraje poiščejo, listje pada in žalostno pod golimi drevesi šumi; — tam pa, kjer je Rozalka na svojega dragega Bernarda čakala, najdejo ljudje, koji klasje poberajo vsako leto zvedel venec, koji je spleten iz črnoga gloga in milih potočnic. —

Posl. Josip Višarski.

Izidi se po tvojej volji.

(Iz Przyaciela domovy.)

Blizo 565 lét je že preteklo, kar so izhodne slavyanske pokrajine velike in strašne nesreče zadele. Tretjič vderó léta 1287 divje tatarske trume na Rusko deželo. Vse pokončaje prideró dó Polske. Njih vihranju sledi

smert in pogin za vsakega. Kamorkoli se ozreš, povsod groza in strah. Na nebu se vtrinja svit velicih požarov, po zemlji so razstlana trupla človeška nezagrebljena, od paganov pobita in strašno razmesarjena. Ko so se s bogatim plenom spet v svoje stepe ymaknili, so odpeljali seboj brez števila kerščanskih devic, da bi jih v tursko sužnjost razprodali.

Pa s tim še ni konec velike nesreče. Nova ravno tako strašna jih še čaka. Ves zrak se okuži od zasmrajjenih vod in gujijočih teles, katerih se nikdo ni upal pokopati. Strašna kuga se vname in podavi veliko veliko ljudi.

Tega časa jezdi na svojem konjičku prilëten polski vojšak proti nekej vasi nad Sanom (reka na Polskem). Pobitega serca ogleduje grozne sledé barbarskega razdjanja. Kmalo prijezdi do sela, ki je bilo nekaj prav bogato in zamožno. Ali viditi same razvaline in požarišča, se zasvetijo staremu vojšaku svitle solze v možkem očesu. Bridko zdihne in zavije proti bližnjemu lesu. Va-nj stopivši, stopi raz konja, ga priveže k drevesu in koraka ves zamišljen po stezdici dalej do hoste. Kmalo se mu prikaže med gostim drevjem mala dobro znana bajtica. Bilo je to varno zavetje svoje družine, kamor je v tacih nevarnostih vsolej pribéžala.

Predenj se je podal na vojsko, je zapustil vse svoje ljube popolnoma zdrave, ter jim zavkazal, nikakor tega skrovišča ne zapustiti, dokler se ne verne.

Tu je tedaj živela draga ženica s šesterico ljubih otročič, dvema hčerima, ko jele tankima, s petnajstlëtnim sinom s dvema, mlajšima detcama in s ednim dojenčkom na persih. Vse te je mislil skerbliivi oče najti zdrave in vesele. — Bliža se kočici in hoče dveri odpreti, kar mu pride bleda vsa prepadena ženska nasproti. Nje tresoči hod, zapeklo lice in kerčovito stisnjena usta, vse to je kazalo, da razsaja v nje znotrajnosti strašna kuga. V njej spozná stari vojšak nekajno deklo svoje hiše. Nagovori jo: „Hana! kakó se inate?“ — Kje je moja žena z otroci? — Ženska je hotla odgovoriti, odpre usta — ali naglo se strese in se zgrudi na zemljo. Vojšak je priskočil, ali umirajoča ženska mu pomigne, jo pustiti in s naj večim trudom izusti še besédice: „Idite tje — tje“ — in pusti dušico. — Hitro stopi prestrašeni vojšak do izbe. Ali kaj se predstavi njegovim očém? — Po tleh je razstlana trohnela slama, kjer je sedela žena bledega lica in temnih oči, ter je svoje detice na persi stiskala, ki je ravno kar v njenih rokah izdahnulo. Poleg nje je ležalo dvoje stariših otrok, ki so ravno vmirali, po celem životu modrastimi lisami pokriti. „Jadviga! — vsklikne prežalostni oče — Jadviga! kaj moram tu gledati? Deca, naša deca!“ in se pripogne h tlam in ogleduje svoje miljene otročiče. — „Glej, ni ga več malega Enrička — vmerl je in nikdar se ne bo nasmejäl več nama. Ves je že merzel in bled! — „Uteci odtod, uteci moj Janislav mili!“ povzame vboga žena.

„Ti greš s menoj, Jadviga! — Izpeljati te hočem iz tih zakuženih krajev in tudi naša deca. Ali kje so hčere? — Kje je Konrad? Zakaj jih ne vidim blizo tebe? Govori, mila, govori!“

„Konrad je vmerl! Pobili so ga Tataři, ko se je v obrano svojih sester postavil, ktere so neusmiljeni Tataři v sužnjost odvlekli. Že je preteklo mnogo žalostnih dni odtihdob.“

Globoko zdihne pri tih besedah stari Poljak. Solze mu polijó lica, in bolestno zakliče: „O mili Bože! zakaj tudi oné niste rajše pogiuule? Zakaj s Konradom tudi njih smerti objokovati ne morem! Kje jih hočem

sedaj iskati? Ali jih bodo še kadaj gledale moje oči? Ah nesrečnici! — Pa človek naj se vda božjej volji. Še ni vse zgubljeno; še si mi ti in dvoje ljubih otročičev ostalo.“ — S tim stegne svoje roke, ženo in otročiče objeti, ki so na slami ležali. Pa komej se rok svoje žene dotekne, jej huda bolezen usta zavije; oči otamnē, serce prestane biti — in duša je odletela. V tem hipu izdihneta tudi otročiča mlado življenje.

Okamnen stoji otec — gorka bolest prevzame mu dušo. Dolgo je gledal nepremično mu v življenju naj ljubše stvari. Vsa beseda mu zastane. — Dve svitile solzé se mu zasvetite v očesu. Na slednje povzdigne svoj pogled do nebes, kjer si hoče tolažbe za revno serce iskati. Pade na kolena in poln zaupanja in kerščanske poterpežljivosti glasno zavpije: „Gospod! Ti si mi dal, Ti si mi vzel, kar je bilo mojemu sercu naj dražje; pa naj se izide Tvoja sveta volja. B. Janežič.

Književni pregled.

* Zgodnja Danica piše: Ravno kar je v založbi Matija Gerberja, bukoveza, na dan spravljeno »Spisje za slovensko mladino«, ki ga je spisal izvrstni pisavec, g. Andrej Praprotnik, učenik v Loki. Te Slovincam nove in koristne bukvice imajo tri dele. I. del obseže spisne vaje (kratke popise, basni, povesti), II. pravila in zglede naj bolj potrebnih pisem (naznanilnih, posvetovavnih, opomnih, naročilnih, odgovorivnih), III. pa nar bolj potrebne očitne pisna (gospodarske liste, izpiske, plačane, prejemne, vozne liste, spričala, prošnje, poslednje sporočila). Beseda je gladka in razumljiva, natis in popir čedin, cena (15 krajcarjev) nizka. Le to željo še perstavimo, de bi spretna roka imenovaniga gospod pisavca kmalo še kakšne druge koristne bukve za Slovence na dan pernesla!

* Na Dunaju je ravno izšla: Serbska čitanka za gimnazie od Dr. Subotiča, I. knjiga. Predpisana je za dva nižja razreda. — Na Dunaju je tudi na svitlo prišel nov. »ilirsko-nemški slovar« od znanega R. A. Fröhlicha in šteje 40 pol. Temu bo vkratkem sledil tudi nemško-ilirski del.

* Naš visoko učeni domorodec, g. prof. Miklosič je razpisal 12. julja naročilo na prvi del njegove, vse slovanska narečja primerjajoče, ki glasoslovje starslovenskega in vsih slovanskih jezikov zapopade. Kdor se do konca oktobra t. l. pri g. izdatelju na taj zvezek, ki šteje 518 strani s precej dolgim uvodom, naroči, ga dobí za 4 fl. dobrega denarja. Po bukvarnicah se bo pa po 7 fl. sr. prodajal. Napis naj se naredi: An. Dr. Fr. Miklosich, k. k. Professor der slavischen Philologie. (In der Hofbibliothek) in Wien.

Z m e s.

Prijateljski dopis iz Gradca. 28. julia. O narodnom življenju Vam nimam kaj pisati, ker je na tom polju, kar se javnosti tiče, velika

suša zavlada. V ostalom pak se nadjamo, da se na lihom slavohrami sreče pridno zidajo, ker se svetolajstva včed marljivo pohadjajo. Znanih polje je zaista uže tak prostrano, da se je tréba noč i den truditi ako ga le nekaj obhoditi hočemo. Veselo je viditi i zapaziti, kako se mladenči naši urijo, te izurijo v vsem, kar sadašnjost od izobraženoga Slavjana zahtéva; sladkih občutkov nam srce kipi zapazivše, kako se mladina naša, jedina nadéja matke Slave, vratja v domovino svojo, kdé bode tim čyrstje, tim bolje délovati zamogla v blagor i korist slavjanstva. Ne sdvojimo tedaj, ako ravno nam žalostni glasi o nehajstvu, o nemarnosti naših rodjakov v obziru rodoljubja i podpiranja rodoljubnih namér srdce parajo: biti ée bolje, ako Bog da i Slava mati, te — ako sami hočemo. Žalostno je zarés, da nam je v najnovije doba več slavjanskih časopisov izhadjati prestalo, žalostno, ako viditi moramo, kako nam jedini naš léposlovni slovenski list „Bécela“ le samo životari zavoljo slabe podpore (Bog zna, kaj si morajo tujei o nas misliti); alj tomu nije toliko občinstvo krivo, kakor naši rodoljubi. Zakaj neki ne dopisujejo taki marljiviše, katerim se ni tréba mučiti s vsakdenjimi potrebami, s učenjem šolskih predmetov? Kdé so naše domorodkinje, katerih spise smo s takim nadušenjem sprejemali? Zakaj se domorodci ne trudijo, broj naročnikov pomnožiti med svojimi znanci, ker je očevidno, da je svrha i namen „Bécele“ sveti i koliko slabe moči naših mladičev dopuste, tudi izpolnjen? — Kako važne jezikoslovne értice nám je uže prinesla od gg. Poženčana i Bélankina! Dal Bog, da se s tim pozornost vséh Slavjanov probudi. Od te važne reči odvisi prihodnost naša (ne dajmo se motiti od podkupljenih ali nevednih protnikov) i ravno zavoljo toga zasluži, da vse sile napnemo v dosego toga namena. — Tudi o vseslavjanskem časopisu, katero misel je „Bécela“ nedavno iz nova sprožila, nije ne sluba, ne duba. To nas sicer ne smé motiti i prestrašiti; znabiti, da se v slavjanskih Atenah, v zlatnom Pragu, uže kaj za to pripravlja: alj učiti se moramo, te zopet učiti, ako ti hočemo postati vrstniki drugih narodov, kateri nas sada po zasluženju prezirajo; nam se posméhujajo. Mladina naša si je gotovo svésta te svete naloge i s veselím srdcem se spominjamo njenoga poslovanja v Celovcu, Ljubljani, Celju, Mariboru i povsod kdé še rodoljublja zlahtna zelenika v nepokvarjenom srdcu klijje. — Šolski prazniki so uže nastopili. Mladenči bistri, štovatelji modric! bistrite narod v domo ini, posvećujte se marljivosti na slavjanskoj ledini, sbirajte zgodovinske ostanke, da nam ne propadnejo. Spominjajte se „Bécele“, ktera je jezik domovine, da sinkom i hčerkam svojim nosi vesele i tužne glase o napredku ali nemarnosti bratov svojih. Bodite mi presrdečno pozdravljeni, te da mi ne pozabite na odzdrav slavjanski, kteroga po „Béceli“ pričakujem. S Bogom! —

* Pražske Noviny pišejo, da se bo mende v Praze nov časopis posebno za dijaško mladino osnoval, kamor bodo mladi pisatelji svoje boljše pesniške in prozaiske sestavke pošiljali zamogli. Sicer bo pa taj časopis posebno tudi dela drugih slavnihih pisateljev donášal. — Ne moremo pri tej priloznosti opustiti, našo slovensko dijaško mladino, ki si skorej po vsih slov. mestih lastne liste spisuje, na novo opomniti in poprositi, da bi tudi „Bécelici“ kej svojega nabranega medú nakloniti blagovolila. — Bratje! ne devajmo rok navskriž. Bratovsko se združimo in delajmo, kolikor nam naše moči pripusté, da slovenščini sami groba ne nakopljemo! S združenom moćjo! naj bo vselej in povsod naše geslo.

* V nedeljo 25. julja je bilo, kakor Neven piše, v Zagrebu tako imenovano glasbeno izpraševanje, ki je prav dober napredek pokazalo. Izpeljano je bilo 1. „Troglasni sastavak“ za 2 gosli in violončel, predstavljen od polovice učencev; 2. „Slěpi ribar“, napev od Procha, pevan od Adolfe Theuermajerjeve; 3. „Vežbanje“ za dva violončela, izpeljano od F. Šaja in Šadeka; 4. „Dve ptice“ pesem od Preradovića, napěv od Lisinski-ga, peta od Pavline Jakhelove; 5. „Solo“ za gosli; 6. „Juterna pesem“ od Zoričića — za sopran uz dětinski sbor od Valerie Hudjekove in vsih učencev. — Pred vsimi je naj bolj prevzel mnogobrojne zbrane poslušavce lěpi in popolnoma v narodnem duhu zloženi in peti sbor. Po tem so bile razdeljena darila za najboljše učence in vsi pričujoči so se radostni in zadovoljni s uspehom te narodne naprave razšli. — Samo škoda, da se ta narodna naprava od občinstva tako slabo podpira. — Bog daj, da se kmalo na bolje obrne!

* Rosija imà sopot obžalovati zgubo ednega svojih najizverstniših pisateljev. 23. junija (5. julja) je namreč v Moskvi zamerl v svojem 62. lětu Mihajlo Nikolajevič Zagoskin, preslavni spisatelj krasnega „Jurja Miloslavskega“ „Roslaevlje“ in drugih sploh znanih romanov in igrokazov. Naj v miru počiva! —

Slovenski pregovori.

Nabral V. Kurnik.

Dobrota je sirota. — Smert vse pobota. — Pitni bratje v mladosti, siromaštva svatje v starosti. — Kdor ni terden v glavi, naj ne skuša na visoko. — Kdor hoče norca imeti, si ga mora najeti. — Svet je lažnik, veliko obeta pa malo dá. — Kerčmarjeva kreda pijanim rada dvoje piše. — Zvita struga počasi teče ali hudo dere. — Bogatinec je toliko zadovoljen s svojo bogatijo, ko siromak s svojo beračijo. — Ko bi nevošljivost gorela, nam ni treba več derv na svetu. — Kdor domače navade in šege zasmehuje, je ptujega duha navzet. — Gosposka služba je z grahom posuta. — Marsikteri kmet je gibčen pri plesu, al okoren pri drevesu. — Svet sicer delo pičlo plačuje, ali kdor je delaven, v jedinšini ne zdihuje.

Društvo sv. Mohora v Celovcu.

Dalej so pristopili p. n. sledeči gospodi: 481. g. Jan. Sumper, kapl. na Višarjah; 482. g. Fr. Vodopivec, učitel v Kobaridu; 483. g. Fras Lavoslav, c. k. adjunkt v Armežu; 484. g. Ant. Rutar, kapl. pri sv. Lucii; 485. g. Fr. Mercina, kateh v Gorici; 486. g. Jan. Hoban, kapl. v Ternovem; 487. g. Ant. Kumar, fajm. v St. Lorencu; 488. g. Jan. Licen, kapl. v Gorici; 489. g. Jan. Abram, kapl. v Gorici; 490. g. Jož. Kovač, učitel v Lipaljevjesi; 491. g. Jan. Wilenpart, bogsl. v Celovcu; 492. g. Bl. Leben, fajm. v Soteski; 493. g. Dr. Len. Klofutar, prof. v Ljubljani; 494. g. Vacl. Peharc, kapl. Sostri; 495. g. Ant. Škerjanc, duh. lav. škofije; 496. g. Jan. Trobej, kapl. v Grižah; 497. g. Ant. Valentinič, šolski vodja v Belace; 498. Uršej Šajnik, učenka v Borovljah; 499. g. Sim. Stosier, tergovec v Celovcu; 500. Marica Janežić, učenka v Št. Jakopu. —